

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK

Posamezna št. 6 vin. „Jutro“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — zjutraj. Rokopisi se ne vračajo, nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Glavno uredništvo in uprava je v Trstu, ulica S. Francesco d'Assisi, št. 20, kamor naj se naslovijo vse denarne pošiljave in dopisi. — Za Ljubljano in okolico je uredništvo in uprava v hotelu „Malič“ v Ljubljani. — Po pošti sprejemano stane „Jutro“ mesečno K 1.50, četrletno K 4.50, celoletno K 18.— za inozemstvo celoletno K 28.—. — Naročnina se plačuje vnaprej. — Oglasi: 1 mm. visokosti četrstolpne vrste 6 vinarjev, pri večkratnem oglaševanju primaren popust. Mali oglasi: 5 vinarjev za besedo. — Za odgovor je priložiti znamko.

Boj za neodvisnost.

Mnogi so si vse dosežanje boje „Jutra“ za obstoj napačno razlagali in si razlagali in si razlogajo tudi sedaj, ko apeliramo na slovensko javnost, da bi nam priskočila na pomoč. So ljudje, ki mislijo, da izhaja „Jutro“ samo radi enega človeka, t. j. radi njegovega glavnega urednika, kar pa nikakor ni res in hočemo tudi dokazati.

Lansko leto je parkrat predlagala „Učiteljska tiskarna“ lastniku tedanjega „Jutra“, da list od njega kupi, t. j. da mu odpiše dolg in mu izplača še gotovo svoto v gotovini. Enkrat mu je predlagala, naj bi ji on prepustil „Jutro“, ona bi ga pa imenovala za glavnega urednika z mesečno plačo 300 kron in razen tega bi mu dala še 50 po sto čistega dobička od lista. T. zv. „mladini“ so mu ponujali tudi lansko leto 10.000 kron, ako bi jim hotel prepustiti list z aktivni in tudi pasivi!

On je vse te ponudbe, ki so bile zelo vabljive odklonil ker ni ustanovil „Jutra“ zato, da bi ono služilo kaki politični kliki, zato, ker je hotel, da ostane list na vse strani neodvisen, ker edino na ta način bi izpolnjeval v naši javnosti gotovo praznoto in zato se je „Jutro“ bojevalo naprej, upajoč, da vendar pride čas, ko bo imelo toliko prijateljev, ki se bodo zavedali njegovega pomena za naše javno življenje, da izide z njihovo pomočjo enkrat iz večnih finančnih stisk, v katerih se je nahajalo vedno, od svojega začetka.

Nihče ne more očitati našemu glavnemu uredniku dobičkaželjnosti, ker ako bi šel on za dobičkom, bi stopil v službo „Učiteljske tiskarne“ ali bi pa spravil v žep deset tisočakov, ki so mu jih ponujali „mladini“ in bi si poiskal službo, ki je ne bi težko dobil in živel bi mirneje in brezskrbneje kakor živi sedaj in bo živel tudi v bodoče.

Živel je pač vedno v prepričanju, da je neodvisen, ali napreden dnevnik na Slovenskem potreben, posebno ker se je „Jutro“ v tako kratkem času svojega obstoja tako zelo razširilo po vseh krajih, kjer se sliši slovenska beseda.

Slovensko občinstvo se zaveda pomena našega lista, ono ga ima rado, naroča ga in čita in te simpatije, ki jih gojijo do „Jutra“ naši čitatelji, so nam dajale vedno nove moči in novega poguma, da smo vztrajali dalje in bomo tudi vztrajali! Priznavamo, težko je vzdržati neodvisen dnevnik v naših malenkostnih razmerah, ali mi ne bomo odnehali, mi se bomo bojevali ker vemo, da „Jutro“ mora zmagati in bo tudi zmagalo. Ne bomo pustili, da bi triumfirala zloba in hudobija! Najtežje je že za nami ker najtežje je bilo obrniti se na prijatelje z javnim apelom, ko smo pa to storili, smo naše prijatelje opozorili na pretečo nevarnost in kakor nam poročajo iz posameznih krajev, se združujejo naši prijatelji in zbirajo prispevke za „Jutrov“ sklad. „Jutro bo rešeno!“

LISTEK.

Nostradamus.

ENAJSTO POGlavJE.

Floriza.

VI.

Vrvična lestvica.

„Kaj hočete, madame, treba bo pač podvojiti ali potrojiti škadron.“

„To je nevarno. Že dvanajst vas je preveč.“

„Torej mi ne smete zameriti in me ubijati s svojimi pogledi.“

„Ne zamerim ti.“

„Več nego petdeset jih je navalilo na nas.“

Katarina je vztrepetala in prebledela. Mraz se ji je razlil po žilah.

„On je torej vedel za to? je zamrmrala in stisnila pesti.“

„Ne, madame. Bili so razbojniki. Prokleta naključje se je pripetilo. Četa, ki je iskala plena; vodil jo je sam vrag iz pekla, ali pa človek, ki nosi Luciferjev meč ob boku.“

Proč z brezbriznostjo.

Slovensko delavstvo v Trstu je v resnici brezbrizno in zanikrno. Akoravno se nahaja v takem slabem položaju, akoravno občuti kladivo draginje in brezposelnosti, navzlic temu se noče organizirati, noče vstopiti v organizacijo, katera edina more biti rešiteljica v takem slučaju. Razmere se pa tako ne bodo izpremenile. Brez organizacije ni nič. Kdor misli, da bo samodsebe prišlo do tega, da ne bo več trpljenja, lakote i. t. d., ta se prav pošteno moti.

Krivo je temu seveda tudi to veliko, ker se slovenski delavec nahaja v veliki nevednosti. Nemški in italijanski delavec, posedujeta že več izobrazbe, ker imata več prilike se izobraževati, kakor slovenski. Slovenski delavec se pa zato nahaja v tako veliki temi, ker se mu stavlja povsod zapreke, ker nima prave prilike za izobraževati. Že kot otrok to občuti. To poskrbi že naša vlada, ki stoji na strani onih, ki imajo pravice, a jih jemljejo drugim. Slovenskemu delavstvu je torej vse nasprotno, zato pa je tudi boj slovenskega delavstva najhujši. Nezavedno delavstvo ima največ nasprotnikov, izkoriščevalcev i. t. d. to je pač tipični znak današnjega časa.

Kedaj se bo vse izpremenilo? Tako dolgo, dokler bo delavstvo spalo, gotovo ne. Kadar se bo vzbudil ves slovenski proletarijat v Trstu, takrat bo zasijalo slovenskemu trpinu šele solnce lepše bodočnosti. Dokler se pa to ne zgodi, se bo pa trpljenje nadaljevalo in še hujše bo postalo. Saj v resnici zmiraj slabejšim časom korakamo nasproti. Boj za obstanek je vsak dan hujši, pritisk od strani izkoriščevalcev vsak dan večji. Tako pa ne sme naprej. Vse se mora izpremeniti. To pa je na delavstvu samem ležeče. Če bo delavstvo še naprej mirno hotelo prenašati te udarce, bo, še dalje trpelo, če ne, pa se bo izpreobrnilo.

Ko bi ne bilo orožja, za katero se lahko prime, kadar je življenje tako obupno, za slovensko delavstvo v Trstu, bi nič ne rekli. Tako pa ima slovensko delavstvo vendar svojo „Narodno Delavsko Organizacijo“, katere se lahko oprime in se z njeno pomočjo bojuje za povzdigo svojega težkega življenja. Zato slovensko delavstvo! Organizacijo imaš, samo glej, da se otreseš kmalu zanikernosti in zaspanosti! Kadar bo vsak posameznik to storil, bo drugače.

Torej proč z zaspanostjo in brezbriznostjo! Kdor sedaj, ko je čas proletarskega boja prišel — spi, ta dosti zakrivi, in je pravzaprav on vsega kriv da je tako, zato, ker vzbudi se slovensko delavstvo, pa takoj!

Ljubljana-Kranjsko.

V klerikalni „Ljubljani“ nekaj vre. Da nebo kdo mislil, da je Ljubljana res že klerikalna, kar je po gotovih znakih soditi, še lahko bo, naj si dobro pogleda naslov. Navdili smo se namreč od naših „tovarišev“ iz katoliške tiskarne na apostrofranje. Za to vam to „Ljubljano“ predstavimo le kot neko zabavalisče tistega g. Svetka, ki je svojčas toliko naprednjačil v Knafovli ulici in je

„Kako mu je ime?“

„Royal de Beaufrevers.“

„Royal de Beaufrevers, dobro!“ je rekla Katarina in si zapisala to ime v možgane. „Moramo se torej najprej odkrižati tega človeka. Kajti, kdo ve? Morda je on kralju to, kar si ti meni.“

„Pogin mu je gotov, madame“, je zarenčal Lagarde z vsem besnim srdom porazenca.

Katarina je sedela nekaj časa zamišljena; duh se ji je bil že pomiril. Povzela je:

„Kaj je s kraljem? Gotovo se je vrnil?“

„Ni mi znano, madame.“

Z mahljajem roke je Katarina odslovila razbojnika. Vso noč je ostala v svojem oratoriju in prežala skozi okna. Pet let življenja bi bila dala za to, da bi bila vedela, ali je kralj v Louvru. Ni si upala poizvedovati. Okrog osme ure zjutraj pa je vstopila ena izmed njenih ženskih ter povedala vsa preplašena:

„Ali veste, madame, kaj pravijo? Da njegovega veličanstva ni v Louvru!“

Katarina se je ugriznila v ustnice, da ni zakričala. Toda odgovorila je pogumno:

„No, in? Ali bi bilo prvokrat, da spi kralj zunaj?“

ravno radi te „Ljubljane“ postal uskok, kar ni kakor ni še koritar, v napredni Ljubljani. V to svojo novo „Ljubljano“ je privabil nekaj slavčkov nežnega spola in le čudež bi bil, da se mu ti slavčki ne bi dopadli. Pa tudi slavčkom jako prija prijeten glas svojega mojstra. So sicer bile semtertja kake „male razpotije“, pa na zgodovino „Ljubljane“ niso imele kdove kakšnega posebnega pomena. Ta lepa harmonija med slavčki in g. pevovodjom pa je dobila široko razpoko (je sicer malo čudno, če harmonija dobi razpoko, ampak res je pa le), ko se je „Glasbena Matica“ na sve veke proslavila s p. H. Sattnerjevim prvim slovenskim oratorijem. Čim je „Glasbena Matica“ dvignila v ponosile višave slave svoj veličasten glas, so slavčki iz gnezda „Ljubljane“ potrjim srcem zapeli: „De profundis“. V nežnih prsih teh slavčkov se je razvelo čuvstvo zavisti, sami sebi so v primeri s tovariši pri „Glasbeni Matici“ zazdeli kakor ne muhe, ampak kakor mišice proti lavu. In njih oboževanega mojstra so se le zdaj zagledali tako nezatnega tako majčkenega proti glasbenemu velikanu Hubadu. In to je hudo, zelo hudo. — In to zelo hudo je rodilo zlo, ki ga je Svetkova kritika o Sattnerjevem oratoriju le še povečala. In v klerikalni „Ljubljani“ je od tedaj začelo vreti, nevarno vreti. Če se bo iz tega vrenja skuhal izstop tistih slavčkov, v katerih prsih se ni izumrla zavest da gasba ni politično smetišče, na katerem bi se postavljale gotove vrste petelini, to navsezadnje bo najlepši uspeh p. H. Sattnerjevega oratorija in „Glasbene Maticе“.

Zgodovina okružnice in javne objave za „Jutrov“ sklad. Zdej ko smo storili prvi odločilni korak v svrhu asanacije „Jutra“ lahko srorimo tudi še drugega in sicer s tem, da odkrito povemo povod, da smo storili prvega. Ta korak je izšel od tam, kjer se bje najhujši, pa najgorji boj proti „Jutru“, to je v Ljubljani. Tukaj v Ljubljani so res prijatelji „Jutra“ spoznali, — da je treba proti taki ostudni gonji, kot se izvaja od strani, kjer se je „Jutro“ porodilo, listu priskočiti tudi materijelno na pomoč. Ti pravi prijatelji „Jutrovi“ dobro vedo, da „Učiteljska tiskarna“ lahko meče denar vun za tisto, kar so ustvarili kot nadomestilo za „Jutro“, ker pa je samo na sebi že iz vsega spočetja bilo tako revno, da so za novega nezakonskega otroka morali ne veliko manj kot vkrasti še celo ime. Odkar je bilo javno znano, da je kranjsko učiteljstvo, vkljub temu, da je bilo že dovolj opozorjeno, svojim kolovodjem v Ljubljani dalo pooblastilo, denar razsipavati na cesto, in to ne z namenom sebi koristiti, nego z edinim namenom s tem razsipavanjem denarja ubiti „Jutro“, je bilo očitvidno, da lastništvo „Jutra“ ki je odvisno edino le od naročnikov in inserentov, takega nejednakega boja ne more dolgo vzdržavati, ne da bi z listom vred moralo tudi sebe čisto uničiti. To so „Jutrovi“ prijatelji izprevideli in lastnikom oziroma upravi „Jutra“ stavili nasvet, naj se izda okrožnica ter jo razpošlje najpreje na posamezne naslove. Da pa se da vsem prijateljem „Jutra“ prilika se udeležiti te akcije in postati sodeležnik „Jutrovega“ zasiguranega obstoja, se je stavljal nadaljni predlog, naj se okrožnica tudi javno objavi v listu. Če bi ta objava, to odkrito priznanje proti vsakemu pričakanju ne bi rodila no-

In ta osorna beseda, ki ji je omogočila zavzeti stališče, je bila čudovita. Katarina je lahko kazala odslej razburjenost užaljene soproge in si mirila živce z ihtenjem. Toda tudi ob desetih kralja še ni bilo doma. Katarina je čutila, da ji kri kar vre po žilah. Nemir po Louvru, prihajanje in odhajanje ljudi, vpraševanje vse križemvprek in hrup dvorjanov, ki so se bili natekli pred kraljevske stanovanje, vse to ji je udarjalo na uho kakor čudna, sladka godba.

Tudi opoldne še ni bilo nobene vesti. Katarina si je mislila: Royal de Beaufrevers je opravil delo Lagardovo! . . . Po Louvru je izbruhnil hrup: — Kralj je izginil! . . . Kje je kralj? . . . Katarina pa je dvignila plamenče oči proti razpeli, ki je viselo nad njenim molilnikom in zahropela:

„Torej si me vendar že enkrat uslišal? . . .“

In dala je povelje, da naj se sestane svet. Po hodnikih se je razlegal vrečeči glas Brusquetov, ki je kričal na vse grlo:

„Hudiča! Tristo vragov! Kje je moj kralj! Tudi jaz hočem imeti svojega norca!“

VII.

Od obličja do obličja.

Royal de Beaufrevers je bil skočil v sobo, kjer je našel dvoje ženskih.

benega drugega vspeha, eno vsaj je gotovo: S tem, da je lastništvo in glavna uprava vobgalo nasvet ljubljanskih „Jutrovih“ prijateljev, če tudi se je na ta skrajni korak težko odločilo, je onemogočilo vsako nadaljno izlorabo o nasprotnikovih vesteh glede vira „Jutrovih“ podpor, je dalo slovenskemu narodu najugodnejšo priliko si ohraniti in razširiti edini neodvisen slovenski dnevnik. Če bi pa to ne bilo še mogoče, potem ne zadene lastništva in uprave nobena krivda, da slovenski narod še ni zrel, da bi si vzdržal vsaj prvo in edino slovensko neodvisno glasilo. Lastništvo in uprava sta s to okrožnico in objavo storila svojo dolžnost, storila sta jo pa tudi s temi da sta se čez njene moči žrtvovala ohraniti slovenskemu narodu to, za kar je bilo „Jutro“ po svojem geslu namenjeno. Nagib k temu koraku je torej izšel iz krogov ljubljanskih prijateljev „Jutra“, in sicer od strani, ki odobrava, da se je „Jutro“ z glavno upravo na najvažnejšo narodno postojansko ob Adriji in kateri so tržaški in primorski Slovenci istotako ljubi bratje, kot so bratje doma na Kranjskem. Ravno ta pojav pa tudi izpričuje, da res zavedni ljubljanski Slovenci niso, kot nekateri, tako ozkosrčni in bi radi tega, — ker se list tiska v Trstu „Jutro“ smatrali zgolj za tržaški list je bilo in trdno upamo, da tudi ostane, glasilo za ves slovenski narod, in je čisto postranska stvar, kje se to glasilo tiska.

Čenstohovska afera nekaterim gospodom v Ljubljani še vedno ne privoščič mirnega spanja. Zlasti „bratje“ v Kopitarjevi in Frančiškanski ulici se kar ne morejo ločiti od teh svetovno proslulih svinjarjev. — Če bi jih bolje ne poznali, kot jih poznamo, bi kmalo z Nemcem rekli: Wes' das Herz voll, lauft gera über Mund. Ampak ker vemo in vidimo, da je gospodom „bratom“ pravzaprav le dolg čas, in se nimajo za enkrat kaj bolj pametnega pogovoriti zato jim tega pregovora ne adoptiramo. Vendar to bi vsaj gospe tovariše ob zdaj precej umazani Ljubljani prosili, naj nas glede čenstohovskih škandalov puste lepo na strani, če se razgovarjajo s svojimi „bratci“ v Frančiškanski ulici kakor dve tercijalki pred Frančiškansko cerkvijo še dve uri klepetate in obirate ljudi, ko je že zdavno maša minila. Saj ste videli gospodje, da so nas te čenstohovske svinjarje ko so bile v najhujšem štadiju tako malo zanimale, da smo jih kratko malo prezirali in jim napisali posmrtnico, že ko so bile s procesom vred končane in pokopane. Vsaj le ne bomo ravno pridušili, da jih semtertja če to tako potreba nanese, zopet izkopljejo iz groba. Ampak za zdaj enkrat, ko pobožni in usmiljeni tovariši v Katoliški tiskarni sami dobro vedo, da „Jutro“ umira, bi morali vendar vedeti, da se za nas ne spodobi v takem že za vsakega črvička važnem resnem trenutku še misliti, nikar pa premevati ostudnosti iz Čenstohovskega samostana. Za to jih prosimo, kadar se zopet o tej stvari pogovarjajo s svojimi „bratci“ iz frančiškanske ulice, naj nas lepo pri miru pustje. Zakaj na to apeliramo, to bodo gospe ob zdaj precej umazani Ljubljaniči že vedeli.

Ljubljanci so bili posebno vedno navdušeni za „Jutro“ in iz Ljubljane smo prejeli iz vrst naših čitateljev največ predlogov za rešitev „Jutra“ in zato pričakujemo, da

„Monseigneur“, je dejala ena izmed njih, „tamle je!“ in je pokazala na Florizino sobo.

Vrata, ki jih je pokazala, so se odprla mahom in Floriza je stopila na prag. Toda Beaufrevers je ni videl. Sklonil se je bil nad žnčino in ji zavil roke; prestrašena je padla na kolena.

„Ali si ti spustila lestvico?“ je zarenčal Royal.

„Da!“ je zahropela nezvesta služabnica. „Ali nisem storila prav?“

Royal jo je vlekel k oknu rekoč ji:

„Poslušaj. Ubil te ne bom, ker si ženska. Toda spravila se boš odtod. Ako se še kdaj vrneš v to hišo, ako se boš še katerikrat klatila tod okoli, ako poizkusiš sploh karkoli, se ne bo zgodilo, ne da bi izvedel jaz; in če izvem kaj takega, ti prisežem nocoj, da ti ovijem lase okrog grla in te z davim brez pomisleka in brez prizanašanja. Hodi zdaj!“

„Kod naj odidem? je zajecjala babnica, groze pijana.“

„Toda“, je dejal Beaufrevers. „Ti si spustila lestvico, ti leži po njej. Če si polomiš kosti, psica, je čisto prav!“

„Mhlost!“ je zacvilila nesrečnica.

„Ali ti je ljubše, da pokličem velikega

se besede spremenijo v dejanja, t. j. da bodo prijatelji „Jutra“ tudi kaj žrtvovali za rešitev „Jutra“. Prispevke sprejema naša tamošnja podružnica, lahko se pa pošilja o tudi naravnost na glavno upravo v Trst. Ako „Jutra“ ne rešijo njegovi čitatelji s prispevki za „Jutrov“ sklad, bo moralo prenehati izhajati in tega naši čitatelji vendar ne bodo dovolili.

„Slovenec“ prispevek za „Jutrov“ sklad. Pomislite ljudje božji, kakšno presenečenje! Katoliški gospodje v Katoliški tiskarni so bili eni med prvimi, ki so se našemu oklicu za „Jutrov“ sklad točno in notabene v vsi svoji katoliški veliki dušnosti odzvali — s primernim „prispevkom“ kajpada. Pozabili so na vse politično in osebno nasprotje med nami ter ponatisnili vsaj glavno vsebino „Jutrovega“ oklica za „Jutrov“ sklad. In kako milosrdno, nemalo do solz ginjeni so nad svojo izborna reklamo napisajo v dno duše segajoče besede: „Jutro umira“. . . . Strašno! Zalostno! Ljubi „Jutrovci!“ Če vas niso mogle naše besede v našem oklicu ganiti, da sežete v žep in s tem pripomorete, da „Jutro“ sedaj, ko niti trnje v naravi ne umira, ampak se probuja k novemu življenju, že te dve naslovni besedi izšle iz pravega katoliškega srca in izlite črno na belem na blagoslovljeni papir katoliškega „Slovenca“ že te dve besedi: „Jutro umira, Vas morajo ganiti in vsaj Vas vzbuditi, da „Jutro“ če že umira vsaj ne bo še res umrlo. Pomislite, zdaj ko se vse v naravi oživlja ko le semtertja kakšni jetični umirajo, kar pa „Jutro“ vkljub vsi njegovi krizi, se ni, bi bilo vendar prezalostno, če bi moralo umreti. Kaj pa je lepšega v spomladi, kakor lepo, sveže pomladno jutro, ko si človek izlize vanj vse svoje srčne občutke, ko duša zavriška od samega veselja do ljube zlate prostosti. Pa naj že vrag vzame (oprostite katoliški gospodje, vsaj nismo mislili zakleti) zimsko jutro, vsaj zdaj nam koledar in narava obljublja lepša, novo prerajena pomladna jutra. In mi smo trdno prepričani, da bo tudi naše „Jutro“ že v teh prvih dneh spomladi srečno prestalo tudi zadnjo, kot je prestalo prvo najhujšo krizo. To gotovo tudi katoliški gospodje v katoliški tiskarni vedo, da če je bolnik prestal enkrat najhujšo krizo, gre potem z zdravjem navzgor. In če se še potem najdejo usmiljeni Samaritani kot so se ravno v tej krizi zopet izkazali naši častiti tovariši v Katoliški tiskarni s svojim „prispevkom“ za „Jutrov“ sklad, potem ni vrag, da bi tudi „Jutro“ ne šlo zopet navzgor. Kaj drugega pa čisto gotovo ne žele gospodje v Kopitarjevi ulici, če so nam napravili tako reklamo za „Jutrov“ sklad. Njihovi tovariši v neki drugi ulici ne daleč od nas so bili veliko bolj v srčeh zaradi umiranja, poslali so namreč račun za — umiranje. Ker pa še ne maramo umreti, smo to račun za to pot še odklonili. Pa kaj mislite, da je katoliške gospode v katoliški tiskarni tako ganilo do nas? Kaj neki drugega, kot lastna izkušnja. Oh, tudi tam dobro vedo, kaj se pravi huda kriza pri listu, in če bi samega usmiljenja do nas, na to malenkost že pozabili, saj smo za to tukaj, da jih ob priliki zopet spomnimo na to. Da so si v „Slovenca“ celo notirali imena prvih darovalcev za „Jutrov“ sklad, tega niso storili za to, da bi se ob priliki nad njimi maščevali. Kdor kaj takega misli, ta ne pozna še kako pošteni znajo biti katoliški gospodje v katoliški tiskarni namreč če le hočejo biti. Ampak notirali so si imena prvih darovalcev za „Jutrov“ sklad, da se ob priliki, kadar tudi nje same zadene zopet kaka taka kriza kot je nas, sami obrnejo na te naslove. Prijatelji si pomagajo drug drugemu. Tako je! In za to prav lepa hvala

profosa? Na dvorišču so vislice, draga moja!“

Ženska je vstala, potegnila si z roko po čelu, stopila proti oknu in se zopet umeknila ob pogledu v globočino. Royal je hladnokrvno izdrl bodalo . . . Pogledala ga je s pogledom, polnim smrtno groze; nato se je odločila. Začela je plezati navzdol, z zaprtimi očmi in stisnjenimi zobmi, klin za klinom. Beaurevers je gledal za njo. Dospela je do tal in zbežala, kakor da bi ji gorelo za petami. Royal je skomizgnil z ramami, kakor da hoče reči: — Ako bi bilo punice še kaj prida, bi se bila ubila. Nato je stopil k drugi ženski, ki je skrivala glavo v rokah in ječala od straha.

„Ali si videla, ha?“
„Da, oh, da! Toda jaz nisem zakrivila ničesar! Jaz nisem hotela!“
„Kdo vaju je plačal?“
„Gospod de Saint-Andre.“
„Saint-Andre!“ je kriknil Beaurevers.
„Roland de Saint-Andre, kajneda?“
„Ne, Marsal.“
Beaureversu se je kar ustavila sapa. Obrisal si je znoj z obraza; nato je dejal:

„Da, razumem. Sin dela na svoj lastni račun, oče pa za kralja. Dobro. Ne jokaj. Ti ostaneš tu, da boš vedela povedati vsa-

za ta poispevek za „Jutrov“ sklad iz katoliške tiskarne. Ko bodo še kaj več prispevali, jih bomo že še posebej izkazali med darovalci za „Jutrov“ sklad.

Kako se najlože prispeva za „Jutrov“ sklad? Jih je mnogo, ki bi se našemu apelu za „Jutrov“ sklad prav radi odzvali, pa ugibljejo kako Evo nekaj nasvetov: „Jutrovemu“ skladu je dobro došla vsaka kronca, ki se jo lahko pošlje po pošti, kdor se ne mara osebno potruditi v podružnično upravo v Ljubljani. Naslov zadostuje: Podružnico „Jutra“ v Ljubljani. Da se ve razločiti namen pošiljave, na se še dostavi za „Jutrov“ sklad. Kdor noče biti v listu imenovan, naj to izrecno določi sam. — Če se snide več prijateljev „Jutra“, naj zlože kar kdo misli izročiti, vkupaj in eden naj potem preskrbi odpošiljatev. Ali hočejo biti vsi imenovani, ali le tisti za vse, ki je sklad nabral, to naj določi družba sama. So pa tudi nekateri, ki iz kateregakoli vzroka ne morejo ali ne marajo prispevati v denarju, pa bi vseeno radi pomagali. Tem priporočamo za vsakogar prav lahko izvedljiv načrt in sicer: Kdor še ni naročnik naj to postane in se takoj priglasi ustmeno ali pismeno pri podružnici. Kdor pa je že naročnik, ta naj skuša v krogu svojih znancev pridobiti še druge. Za nas bo to najizdatnejši in najveselejši „Jutrov“ sklad, če imamo še pred 1. aprilom čim največje število novih naročnikov. V tem slučaju se naloži „Jutrov“ sklad kot rezervni sklad, ki se vporablja le v slučajih konfiskacije, ali sicer le pri izrednih slučajih. Ta način nabiranja za „Jutrov“ sklad je prav aa vsakogar najložeji, ker za to kar da, dobi tudi vrnjeno v listu. — Najizdatnejše pa ravno po tem načinu za „Jutrov“ sklad lahko prispevajo slovenski trgovci in slovenska podjetja sploh, s tem, da pridno inserirajo v „Jutro“. Koliko se vrže vsaki dan za druge manj potrebne stvari, od kateri dotičniki nimajo nič, večje vsote denarja, kakor pa stane oglas v „Jutro“. Koliko trgovcev in raznih podjetij je, ki inserirajo v listih in na potu drugih reklam, od katerih je vsak uspeh že naprej negativen. Ravno „Jutro“ pa je list, kjer se vsak oglas čita kar je prvi vspeh reklame. Mi smo te dni nalašč pustili vprašati po raznih trgovinah in podjetjih radi inseriranja. Dobilimo nekod naravnost smešne izgovore, ki jih sicer nečemo javno izrabiti, ker se ne maramo ponižati do morale gotovih revolver-listov, katere pa si bomo zapomnili za bodoče prilike. Vssj čez 7 let gotovo še vse prav pride. To pa omenjamo le, da se nam ne bo očitalo, da nismo preje, kot smo se odločili za apel za „Jutrov“ sklad, tudi v tem oziru storili svojo dolžnost. Kader pride list vsaj do dveh strani stalnih inseratov, je njegova eksistenca brez vsake podpore ugotovljena in list se tedaj lahko tudi poveča. Da pa ima inseriranje ravno v „Jutro“ ker se tiska v Trstu, v Ljubljani pa ima urejeno podružnico, ki popolnoma nadomešča prejšnjo izdajo „Jutro“ v Ljubljani, ravno v tem načinu izdaje in razširjenja lista toliko več pomena in uspeha, o tem smo že te dni obširneje govorili. — To bi bili kratko povedani načini, kako je vsakomur prav lahko mogoče po svoji moči prispevati za „Jutrov“ sklad. Našim prijateljem pa priporočamo, da se pri nakupu svojih potrebščin ozirajo v prvi vrsti na trgovce, ki inserirajo v „Jutro“.

Kakor bi iz škafa lilo. Tako je deževalo v sredo po noči. Po tolikem deževju, kot smo ga imeli zadnje dni v Ljubljani (ali mislite da drugod ne?) bi bil pošten človek pač opravičen to pot vzklikniti: kaj pa je tebe treba bilo! — Treba bilo ali ne, a vendar lilo je, kakor bi iz škafa lilo. In kakor še vedno vse kaže, ne bo še konca te-

komur, kdor bi hotel še poizkusiti kaj takega, da sem jaz tu, ki pazim. Gorje ti, ako . . .“

„Ne, ne, monseigneur, nikdar, nikdar . . .“

Zdajci se je Royal de Beaurevers okrenil in zagledal Florizo. Obstal je nepremično; ni se spomnil niti tistih obširnih pozdravov, ki rešijo galantnega moža vselej iz trnjevega položaja. Iskal je geste, da bi jo storil, iskal besede, da bi jo rekel, pa ni našel ničesar. Toda našla jo je Floriza, dasi je bila nekoliko bleda in je povešala oči. Morda je niti ni iskala. Stopila je malo nazaj, pokazala z roko na svojo deviško sobico, kamor dotlej še ni bila stopila moška noga razen očtove, in dejala:

„Stopite noter! . . .“

Slišavši te besede, dokaz čudovitega zaupanja, je Beaurevers ubogal. Ni se zavedal, kje je, ni si mogel reči, ali bedi, ali sanja . . . Floriza je zaprla vrata.

Nekaj trenutkov sta stala in gledala drug drugega. Med njima je stal stol, kar je bil gol slučaj. Toda dokler je ostal Beaurevers v njeni sobi, se nista genila s svojih mest, in stol je bil — slučajno — meja med njima.

mu prelivanju iz škafa, ki je nekje gori obešen za nebeško kljuko. Se en dan tako, in Barjani bodo plavali, vkljub temu, da so že v terek morali zatvornice pri Gruberjevem prekopu odpreti. Če le ne pride izpod Krima ali Kamniških planin, kakor „Slovenec“ pravi: kak „bum, bum!“.

Po katerih higijeničnih predpisih je pa to? Prijeli smo: Te dni grem enkrat po Rimski cesti in ker me je žejalo, sem sklenil za par trenutkov pogledat k „Rimljanu“. Ne morem sicer reči, da bi bili že stari Rimljani, ko so blizo tam na Mirju rimljanovali, stalni gostje današnje gostilne pri „Rimljanu“. Toliko pa z mirno vestjo rečem, da če bi bili v hiši poleg te gostilne stanovali, bi se jim gotovo ne dopadlo, kar se pod oknom te hiše vidi in tudi še na oknu čuti in voha. Ko jo namreč zavijem čez vrt na dvoršče (kadar me hudožeja, si poiščem rad take ovinke do zlate kapljice), zagledam pred seboj široko zevajočo odprto jamo, napol nabasano z nežnimi stvarmi, ki jih človek v dostojni družbi ne rad imenuje s prvim imenom. Ampak misli si lahko vsakdo ker si hoče o njih. Da nisem precej močan (kar pa pride večinoma le od huje žeje), bi me nadvse nežni duhovi gotovo pograbilili in vrgli, kam pa drugam kot v jamo med nje. Te nesreče sem se obvaroval in da jo še bolj odvrnem od sebe, sem pri „Rimljanu“ izpraznil nekaj malih posodice zlahkne kapljice, seveda vse radi te ljube, hude žeje. Mislim sem si pa sam pri sebi: Vbogi ljudje, ki stanujejo v takih hišah, na katere je gošpa mestna higijena tako čisto pozabila. In da to ni prav, to sem hotel pravzaprav povedati.

Slovenski denarni zavodi! Ne da bi hoteli apelirati na hvaležnost za to, ker je ravno „Jutro“ v tolikih slučajih branilo koristi naših denarnih zavodov, ne da bi računali na protiuslugo od tistih denarnih zavodov, ki so bili v znani aferi „Glavne posojilnice“ prizadeti, pa smo se izogibali jim škodovati, če bi se posluževali le gradiva, ki ga je ta afera sama ponujala. Mi smatramo, da smo takrat in vselej storili le svojo narodno dolžnost. In če se pri nabiranju za „Jutrov“ sklad obračamo tudi na naslov naših denarnih zavodov, damo le duška želji, naj tudi ti naši domači denarni zavodi ne pozabijo na svojo dolžnost napram edinemu slovenskemu neodvisnemu listu. Da ne damo klerikalcem in narodnim nasprotnikom prilike do nepotrebnih napadov, izjavljamo, da ne apeliramo na pomoč v denarnih prispevkih, posebno ne tam, kjer se boje takih kritik. Pač pa apeliramo da se pri inseriranju spomnijo res narodni denarni zavodi tudi na „Jutro“. Na ta način koristijo v prvi vrsti več sebi, kakor pa nam.

Pretep med konjskimi mešetarji. Da vsaki dan ljutejši boj za vsakdanji kruh ne prizanaša tudi možem, ki se bavijo s takozvano mešetarijo, nam kaže slučaj, ki se je vršil v sredo na sejmov dan pri „figovcu“ na Dunajski cesti. Koncesionirani konjski mešetar to je pri nas že bela vrana. Navadno se ta obrt izvršuje pod svobodnim solncem“ bi rekel kanonik Žlogar urednik „Dol. Novic“. A ta le Tone ali Zvonimir Dobnikar iz Spod. Šiške, pa ima koncesijo za to obrt in pošteno plačuje davka za to kar zasluži. In ima čisto prav, če ne vidi rad, da drugi istolako mešetarji, pa za to ne plačujejo nobenega davka, nimajo koncesije za to, pa je nimajo. No, zgodilo se je pa na ta sejmov dan, da je g. Dobnikar posredoval v kupčiji za prodajo konja g. Andreja Peterlina iz Preserj, katerega — namreč konja — je potem kupil g. Jakob Traun, če se ne motimo iz Glinc. Dobnikar pravi, da se mu je za to kupčijo obljubilo 20 K mešetarije. Kupčija je bila sklenjena in treba jo je bilo tudi še zaliti v znani gostilni „pri Figovcu“. Naneslo pa je tako, da se je v to mešetarijo vmešaval tudi neki Gašper Prašeren, ki pa nima prav nobene „pravice“ za konjsko mešetarijo. Ko je pa videl, da je Dobnikar dobil namesto obljubljenih 20 vsaj 10 kron, je planil proti njemu, ga zagrabil za vrat in pri tem, ko ga je davil in pritiskal od neki voz, mu je hotel iz roke iztrgati denar. Dobnikarju pa je bilo več za 10 kronski bankovec, kot pa za njegov vrat, in v tem ko je oni tega tiščal za vrat, je Dobnikar z naporom vseh moči stiskal v pesti denar. Boj, ki ni bil veliko drugačen kot je bil pred milijon leti med prvimi ludožrci, se je iz dvorišča preselil v gostilniško sobo. Krčmar „pri Figovcu“ pa, ki se baje tudi ne brani sklepati kake druge kupčije, je hotel napraviti mir ter je oba konkurenta pehal vun iz gostilne. Ta borba je privedla mnogo gledalcev in ker nič čudno ni, da je navsezadnje se pokazal tndi polumeseč na bojišču. Ker pa je skušal v imenu postave narediti mir in konec kanibalskemu boju za grizljaj kruha, ga je Prašerov brat zavrnil, češ, tukaj nima on nič za govoriti. No, pa bo vseeno imel še precej za govoriti, predno bo konečno tudi sodišče izgovorilo o tej mešetariji in njenih posledicah svojo zadnjo besedo.

Prijatelji „Jutra“ bodite brez vsake skrbi. Naš apel za nabiranje za „Jutrov“ sklad je našlo povsod splošno odobravanje. Vsi pravi „Jutrovi“ prijatelji so za to, da bi prav radi pomagali listu ugotoviti obstoj in so tudi obljubili da bodo prispevali za sklad. Toda imajo pa nekateri ta pomislek in pravijo: Vsaj bi rad dal, kakor sem tudi reven, kakih 10 K, ali to se bojim, da bi bil za pravo pomoč to le v vodo vržen denar. Saj taki mali zneski „Jutru“ ne morejo pomagati. Cisto na napačni poti, ljubi prijatelji „Jutra!“ In sicer poslušajte zakaj. Prvič — in to naj si vsi dobro zapomnijo — je že sedaj toliko gotovo, da „Jutro“ ne bo še umrlo, kakor to njegovi nasprotniki žele, ampak ker je najhujša kriza že srečno prebolena, čisto resno razmišlja, kako bi v najkrajšem času še lepše, še odločneje oživelo, kakor je iz vsega spočetka, ko teh kriz še ni poznalo. Verujte nam, dragi „Jutrovci“, da če bi o tem ne bili prepričani, bi vsakomur kogar taki pomisleki more, vrnil, kar nam je poslal, hvaležnim srcem. Kajti tudi mi sami se tega zavedamo, da bi bil res v vodo vržen vsak vinar, če bi se nam šlo „Jutro“ rešiti le za en dan, ali dva dni. Ne! Če bi nam že tako slabo šlo, bi apela za „Jutrov“ sklad sploh ne bili priobčili, in če bi ga, bi ga v drugem smislu, in za čisto drugi namen, namreč, da se upravi pomaga pri izplačanju tistega listovega osobja, ki je sklenilo z listom ali pastiči, ali iti naprej v boj. Torej tudi v tem slučaju bi ne bil noben vinar v vodo vržen. Ali mi smo pri tem apelu mislili dalje, za nadaljni neodvisen obstoj lista. To, to je bilo v nevarnosti, to priznamo in ponovimo da je še v nevarnosti. Ampak da nas to pot razmete prav: le popolnoma neodvisnost lista za nadalje je bila in je še v nevarnosti. Če hočemo to popolno neodvisnost izgubiti, bi smeli že danes z mirno vestjo reči, da je kriza ne le popolnoma rešena, ampak, da stoji list popolnoma na trdnem. A tega pa ne maramo in da je to res, bi lahko znali potrditi tisti, ki so nam ponujali pomoč pod „gotovimi pogoji“. Mi smo te „gotove pogoje“ odklonili, ker hočemo, da ostane „Jutro“ neodvisno in ker upamo, da bo med celim slovenskim narodom vendarle našlo toliko požrtvovalnosti, da se ohrani listova neodvisnost. — Napačna pa je tudi taka bojazen iz naravnih razlogov. Kajti če bi vsak in v vsakem takem slučaju računal: ej, kaj 5 ali 10 K. to ne more rešiti krize, bi bilo to sicer res toda le radi tega, če bi vsak le tako mislil. Nasprotno pa če bi vsak „Jutrov“ prijatelj računal: jaz 5 K, drugi morda 10 K ali če tudi manj, ali vsak pa nekaj, to že računamo samo 1000 pravih „Jutrovih“ prijateljev, mora znašati že lep sklad, ki listu ugotovi res popolnoma neodvisnost in bodočnost. Tako tako ljubi „Jutrovci“ raje mislite, ko premišlujete, je-li bi dali 5 ali 10 K za „Jutrov“ sklad. Potem nihče izmed vas ne vrže v vodo denarja pa tudi če bi bil list že s tem dnem na tem, da jutri „Jutro“ več ne izide. Ta kriza pa kakor rečeno, je že srečno rešena, oziroma je ni bilo. Torej dragi „Jutrovci“ le proč s takimi pomisleki, le ne strahov le s korajžo za nami, za lepšo bodočnost „Jutra!“

Elektroradiograf „Ideal“ v Ljubljani. — Danes specialni večer. Omeniti je posebno ameriško senzacionalno sliko: „Rešitev iz morskih globin“, pri vseh predstavah. Ta slika se je prod dvemi tedni izgubila in se jo ni moglo kazati. Jutri učinkoviti spored. Zvečer „Vampirski plesalka“ drama Nordiskfilm Co in velekomična burka „Fric gre v Tripolis“ (igra 6-letni Fric Abelard).

Trst-Primorje.

Najprej Montecuccoli, potem še le „Tegetthof“. Včeraj je bil porinjen v morje novi (drugi) dridnavt avstro-ogrsko vojne mornarice „Tegetthof“, ali predno se je to zgodilo, se je pripetila nezgoda voditelju mornariškega oddelka vojnega ministrstva grofu Montecuccoliju. Ko se s svojega tenderja na morju pozdravljaj z različnimi vojaki, ki so se vozili na drugem tenderju, se je začel njegov tender pomikati admiral je izgubil ravnovesje in — padel v morje. Mož je že v leth, ali pomorsček od glave do pete in zato je začel takoj plavati in kmalu je bil zopet v svojem tenderju, ki ga je odpeljal proti „Hotelu de la ville“, kjer se je preoblekel. Radi te nezgode, ki se je pripetila poveljniku mornarice, se je izvršila slavnost splavljenja „Tegetthofa“ četrť ure pozneje. Toliko so pa radi počakali tudi sicer veliki odličnjaki, ker so grofa Montecuccolija pomilovali radi nezgode, ki se mu je pripetila.

Krokodilove solze. V Graških „Štimcah“ od 17 t. m. zopet neka nemška duša iz Opatije pretaka krokodilove solze in milo toži, kako se grdo krivico delata prostovoljnemu gasilnemu društvu v Opatiji s tem, da temu društvu gotovi faktorji v Volovski—Opatiji kar nočejo na kup denarja votirati.

Slovinci in meščani!

Vaša dolžnost je, da se poslužujete udani **Anton Novak**, brivec. —

le v slovenski brivnici v ulici **Sette Fontane št. 13**, za to se Vam toplo priporo Svoji k svojim!

Jezuitsko pripoveduje o velikanski dobrotah reševalne postaje tega društva, ki jih deli ravno našim delavcem, ki se bodi kje na delu ponesrečijo. Revše je seveda popolnoma pozabilo, da drugemu ta rešilna postaja sploh ne more dati pomoči, kakor delavcem hrvatsko-slovenske narodnosti, ker drugih sploh tu ni, ali jih je pa zelo malo. Pozabila je pa ta napihnjena nemška žaba tudi omeniti, da je nemško gasilno društvo ker tako tudi je, v teku 26tih let svojega obstoja dobilo okroglo 100.000 kron subvencije od občine, kurkomisije in deželnega odbora za nabavo orodja za gasilno društvo in reševalno postajo. „Kroatische Gemeinde-vertretung“ in čisto nič kriva, če so gospodje potovali skoraj na vse slavnosti nemških gasilnih društev v Avstriji in v blaženi vam domovini Germaniji, to zastopstvo ni krivo, če so si posamezni nemški naduteži v glavo ubili, da morajo imeti svoj „Heim“ za katerega so po listih kričali in klicali „Deutsche“, pomagajte „der Deutschen-Feurewehr“ v Opatiji, da sežida svoj dom. Dom je sezidan, luksuzno urejen, pa tudi vsota je luksuzna. Kje na svetu se je še videlo, da je gasilno društvo zidalo svoj dom za okroglo milijon kron? Kaj takega si morejo v glavo zabiti edino gotovi nemški naduteži v Opatiji. Ko jim pa začne voda v grlo teči, pa začnejo blatiti po svetu v svojih cumjah narod, med katerim živijo in ki jih vzdržuje. Dotični nemški naduteži bi storil bolje, če bi v „Štimah“ povedal, kako lep je bil telefonski pogovor svoječasno s člani tega skroz in skroz germanskega društva in gotovo osebo iz Volovske. Malo več misliti, ds niste v Berlinu, pa bo bolje za marsikoga. V ostalem se bomo pa s tem slučajem še pečali, ker hočete tako in opisali bomo vsako posamezno „zaslužno“ osebo, kaj je in kaj reprezentuje v Opatiji. Na svidenje.

Novo volitve v Mostah pri Ljubljani. Gerent Oražem je dobil od politične oblasti naročilo sestaviti volilni imenik za nove volitve. Oražem je prosil odloko za podaljšanje za sestavo volil. imenika. Od volitev izključeni bodo vsi delavci, ki se niso osebno zglasili za bivališče v občini. Več o tem, kakor tudi o novih grehah Oražmova gerentstva, poročamo jutri.

Pačenje slovenskega jezika. V ulici sv. Marka pri sv. Jakobu se blišči napis, ki dela pravo sramoto Slovincem: **Lindska kuhinja.** To je škandal. Kaj takega bi se sedaj, ko je slovenski jezik že močno razvit in uglajen, ne smelo opaziti. Opozarjamo lastnika ljudske kuhinje, da to napako popravi, kajti drugače bomo prisiljeni prav pošteno udariti.

Krajevna skupina čistilnice olja N. D. O. sklicuje za nedeljo, 24. tm, ob pol 5 uri popoldne **društven shod** v prostorih N. D. O. pri sv. Jakobu.

Delavci tovarne „Linoleum“ so vabljeni na seatanek, ki bo v soboto, 23. t. m ob pol 6 uri v prostorih N. D. O. pri sv. Jakobu.

Morilec Rože Osvaldove. Iz Volovskega nam poročajo: V pondeljek okoli 11 ure opoldan so pripeljali s paznikom morilca Rože Osvaldove I. Lacha, ki je je pretečeni mesec umoril in pokradel na Kantridi pri Reki. Sedaj se v Volovskem zaporu nahajajo kar trije morilci, kar je za Volovsko pač redek slučaj in to: morilec Tuppi, ki je ustrelil v Opatiji trgovca Vinkovića, Ivančič, ki je streljal na dr. Poščiča in Lacha. Vsi trije prepeljani bojo, ko bode preslušanje pri okrajni sodnji v Volovski gotovo v Trst.

Tujci v Opatiji. Opatijo je obiskalo od 1. januarja do 13. marca 1912. 8614 oseb od 11. marca do 13. marca jih je prišlo 741 a na 13. marca je bilo v Volovski-Opatiji nastanjenih 3945 gostov.

Delavci tehničnega zavoda pri sv. Andreju in sv. Marku! Narodna delavska organizacija Vas vabi na javen shod, ki se vrši v nedeljo, dne 24. t. m. ob 4. in pol uri popoldne na vrtu „Konsumnega društva“ pri sv. Jakobu.

Krajevna skupina zidarjev N. D. O. sklicuje za nedeljo, 24. t. m. ob 3. uri popoldne javen shod v prostorih „Konsumnega društva“ na Kolonkovicu pri sv. Mariji Magdaleni spodnji.

Novice.

* Z zrakoplovom preko morja. Javljajo iz Lynna v Ameriki: Polet preko oceana, ki ga namerava izvršiti Harry N. Atwood, postane menda kmalu resnica. Ako bodo dovoljevale vremenske razmere, se uresniči polet meseca maja. Atwood upa preleteti razdaljo od iztočnega obrežja New Foundlanda do zapadnega obrežja Irske, torej nekako 1800 milj, v 30 urah. Drzni zrakoplovec, ki je krstil svoj letalni stroj „Hydroplan“, more vzeti dva spremljevalca seboj. Atwood namerava vzeti seboj tudi rešilni čoln za vse slučaje. Z gradnjo letalnega stroja so že začeli.

Krvava tragedija. Neki mož, za katerega mislijo, da je 33 letni Benjamin Fried, je prišel v New-Yorku v gorenje nadstropje

Gainsborough poslopja št. 2 zapadna 120. ulica, odrinil služkinjo v stran, vdrl v spalno sobo Mrs. Rose Silverman ter jo ustrelil. Zadel jo je v sence. Potem je nameril orožje nase in dvakrat sprožil. Mrs. Silverman je imela v naročju devetletnega sinčka, ki pa ni bil ranjen. Sosedje so ukrenili, da sta bila prepeljana v Harlem bolnico. Najbrž bode ta oba podleгла ranam.

Bomba. Na hodniku trgovine z vinom La Macka et Matillo št. 225 Ave. B v New Yorku je našel nek redar peklenski stroj, ki pa k sreči še ni eksplodiral. V petnadstropnem poslojpu stanujoče stranke tajijo, da bi dobile kako pretilno pismo in policija ne ve, zakaj in s kakim namenom je bil peklenski stroj postavljen v hišo, ker navadno pride najprej kako pretilno izsiljevalno pismo.

Podgana povzročila nepravilne. Poročajo iz Ithace v Ameriki, da je bila tam pred par dnevi edina električna napeljava na skrivnosten način pretrgana, končno je pa prišlo na dan, na kak način. Neka podgana je pregriznila na silogonilni postaji izolacijo ene glavnih žic, kar je povzročilo kratkostik; promet na pouličnih železnicah je bil ustavljen in električne svetilke niso mogle svetiti. Podgano je ubil električni tok, močan 2200 voltov.

Umrla v starosti 124 let. Iz Bloomingtona v Ameriki poročajo: Tukaj je umrla Granny Stafford, neka zamorka, v starosti 124 let. Rojena v Richmond, Va., je bila za časa sužnosti sedemkrat prodana; njen zadnji lastnik je bil George Stafford blizu Monticello, Ky. Bila je mati 17 otrok, od katerih jih je bilo 10 prodanih in za katerimi je izgubila vsako sled. Burno življenje in vendar tako visoka starost. Menda si je že sama Zelela smrti.

Mali oglasi.

Proda se damsko kolo, dobro ohranjeno. Poizve se pri podružnici „Jutra“ v Ljubljani.

Lepo meblovano sobo s posebnim vdom, v pritličju, se odda s 1. aprilom v Ljubljani, Poljanaka cesta št. 8. Soba je pripravna tudi za pisarno.

Fotograf A. Jerkič Trst, Via Poste 10 Gorica Gosposka ul. 7. U etniški izdelki, stalne cene.

Prodam dobrega domačega sur. masla 10-15 kg na teden, cena je 2 K 60 vin., v .ireh, natančni naslov pove uprava Jutra v Trstu.

Izdajatelj, glavni in odgovorni urednik **Milan Plut** Tiska Tiskarna Dolenc (Fran Polić) v Trstu.

Odlikovana pekarna in slaščičarna

Vinko Skerk - Trst

Via Acquedotto št. 15. — Podruž.: Via Miramar št. 11

Trikokrat na dan svež kruh.

Prodaja vsakovrstnih biškotov, posebno za čaj in bombonov. Sprejema naročila vsakovrstnih tort, kroat in vse predmete za peči. Najljepša moka iz najboljših mlinov po najnižji ceni. Fina inozemna vina in likerji v steklen. Brezpl. postrežba na dom Kruh in slaščice izdeluje igieniškimi električnimi strojem

Kupujte le najboljše!

400.000 strojev v rabi.

50 imitacij.

Zastopstvo in zaloga svotovnoznanjih pisalnih strojev

Underwood in L. C. Smith & Bros.

The Rex C.

@@@ Ljubljana @@@

Šelenburgova ul. 7 — Telefon 38

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporočila izvozna hiša **ZEFIRE** **Prekop Skorkovsky in sin** v Humpolcu, Češka. **Vzorec na zahtevo franco. — Zelo zmerno cene. — Na željo dajam tukaj izgotovljati gosposke obleke.**

Berite in strmite.

Čudovito!

600 komádov za K 3-90. Krasna pozlačena, 36 ur idoča ankerca z veržico vred, triletna garancija, moderna svilena kravata za gospe, 3 robci, moški prstan z imit. biserom, izvrstni ustnik za smodke, elegantna damska broša, krasno toaletno žepno zrcalo, denarnica iz usnja, žepni nož, par manšetnih gumbov, 3 naprsne gumbe, vse double zlato, lep album s 36 slikami, najlepše na svetu, 5 različnih razveseljivih predmetov za mlade in stare, nastavek za pisma, 20 korespondenčnih in še 500 drugih raznih predmetov, neobhodno potrebnih za dom. — Vse skupaj z uro vred, ki je sama toliko vredna za K 3.90. Pošilja po povzetju dunajska eksportna trgovina **F. Windisch, Krakov št. W/5.** Opom. Komur ne ugaja, se vrne denar nazaj.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine. -- Lastna ovarna ur v Švici. Tovarniška znamka **IKO**

H. SUTTNER, Ljubljana

Mestni trg. - FILIALKA Sv. Petra cesta. - Telefon št. 273

Očali

najboljše vrste, bogata zaloga, od 70. vinarjev naprej. — Čudeži!

„Helvetia“, ul. Barriera 19

Gramofoni in plošče.

Velika zaloga plošč s slovanskimi komadi od K 2 naprej.

„JUTRO“ se prodaja v Ljubljani

po 6 vinarjev

v naslednjih tobakarnah:

Južni kolodvor, na peronu.

Državni kolodvor.

Blaž, Dunajska cesta.

Sever, Krakovski nasip.

Pichler, Kongresni trg.

Češark, Šelenburgova ulica.

Dolenec, Prešernova ulica.

Fuchs, Marije Terezije cesta.

Mrzlikar, Sodna ulica.

Šubic, Miklošičeva cesta.

Pirnat, Kolodvorska ulica.

Šenk, Resljeva cesta.

Kotnik, Šiška.

Tivoli, na želez. prel. pri Nar. domu.

Košir, Hilsjerjeva ulica.

Stiene, Valvazorjev trg.

Sušnik, Rimska cesta.

Ušeničnik, Židovska ulica.

Kleinstejn, Jurčičev trg.

Križaj, Sp. Šiška.

Wisiak, Gosposka ulica.

Kustrin, Breg.

Tenente, Gradaška ulica.

Velkavrh, Sv. Jakoba trg

Sitar, Florjanska ulica.

Blaznik, Stari trg.

Nagodè, Mestni trg.

Kanc, Sv. Petra cesta.

Treo, Sv. Petra cesta.

Kušar, Sv. Petra cesta.

Podboj, Sv. Petra cesta.

Elsner, Kopitarjeva ulica.

Bizjak, Bohoričeva ulica.

Remžgar, Zelena jama.

Svetek, Zaloška cesta.

Likar, Glince,

Strković, Dunajska cesta.

Klanšek, Tržaška cesta.

Tulach, Dolenjska cesta.

Novo pogrebno podjetje

Prevoz mrličev na vse kraje

TRST — Corso št. 47 (Vogel Piazza C. Goldoni) — Telefon 14-02.

Zastopstva v Nabrežini, na Opčinah in pri Orehu (Noghere), in v Miljah z razprodajo pogrebnih predmetov.

Vozovi z bogato opremo od najenostavnejših do najbolj luksurijoznih. — Krasna izbira vencev iz umetnega cvetja, biserov in porcelane. — Zaloga pravovršnih sveč lastnega izdelka s prodajo na drobno in na debelo. Vsi pogrebni predmeti so stalno na izbero. — Stalne, cene brez konkurence, postrežba točna, splošno pohvalna. — Nočna naročila se sprejemajo v zalogi, ul. Tesa št. 31. — Telefon. 14-02.

Spomladni kostumi

za dame in deklice so v ogromni izbiri v oseh najnovejših barvah, kroju in ozbujačnega čiea po priznani nizkih cenah.

Velika zaloga narejenih oblek za gospode in dečke ter konfekcija za dame in deklice.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatovič.

Ljubljana Mestni trg št. 5.

Vekoslav Plesničar

TRST ulica Giulia 29 TRST
Trgovina z vsakovrstnim jestvinskim blagom, razpošilja blago v mestu franko na dom in na deželo po dogovoru.
Postrežba točna in solidna. - Konkurenčne cene

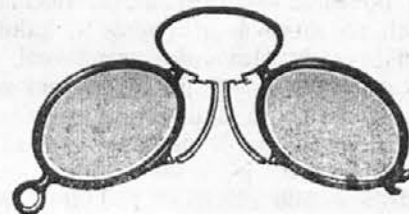
Električne žepne svetiljke

po K. 1.50 in več. kakor tudi vse pritiskljive tičooče se elektricitete, znanstveni in praktično uporabni aparati, Lupronove pile — slavnoznane za električno luč — ki se lahko porabijo v vsaki hiši in v vsaki družini v spalnicah, kletih, temnih hodnikih itd.

Vse to je sl. občinstvu na razpolago v dobro opremljeni trgovini Anton Scacoz — Trst, Corso 26 — telefon št. 2496.

Fr. P. Zajec

Ljubljana, Stari trg št. 9.

priporoča kot prvi slovenski izprašani in oblastveno konces. optik in strokovnjak svoj

optični zavod,

kakor ščipalnice in očala natančno po znanstvenih in zdravniških predpisih, toplomere, zrakomere, mere za višino, daljnogleda itd.

Vsa popravila izvršujem točno in solidno v svoji po najnovejšem sistemu z električnim obratom urejeni delavnici.

— — **Ceniki brezplačno.** — —

PODRUŽNICA LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

Trst, Piazza della Borsa 10

Centrala v Ljubljani — Podružnica v Gorli, Celovcu, Sarajevu Splitu in Celju.
Delniška glavica K. 8.000.000. Rezervni zaklad K. 800.000.

obavlja najkulantneje vse bankovne in menjalne posle ter kupuje in prodaja pod jako povoljnimi pogoji

devize in vse vrste denarja. — — — Vloge na knjižice

obrestuje za sedaj s čistimi $4\frac{1}{2}\%$

Prodaja srečke na majhne mesečne obroke.

Restavracija „AURORA“

Via G. Carducci 18.

Na povratku iz umetniške turnee po Italiji, v zadnjem času tri mes. ce v gledališču Apollo v Rimu

prvi ciganski srbsko-ogrski zbor

3 gospodje **HUNGARIA** 5 dam

pod voistvom ravnatelja Štefana Krema.

Proizvajajo se z narodnimi godali najlepše godbene in pevske točke.

Narodni ples „CZARDAS“ v kostumih.

Vsaki večer koncert od 7—12 ure ponoči. — Vstop prost.

Toči se izvrstno pivo Goess, od danes naprej bavarsko pivo Book,

Goessalvator.

Za obišni obisk se priporoča prav toplo

G. Domines, restavrater.

„VYDROVKA“

ta dobra žitna kava,

otročka moka, oblafi in drugi izdelki edino svoje vrste.

Časopis „Domači Prijatelj“ — Zahtevajte cenik.

VYDROVA TOVARNA HRANIL PRAGA-VIII

Na obroke!

Velika zaloga izdelanih oblek

Velika izbira letnih in zimskih oblek za gospode in dečke, sukenj, porvrnikov vseh kakovosti. — Specijaliteti v veznji.

Velika izbira volnenega blaga. — Najzmernejše cene.

Adolf Kostoris - Trst

Ul. S. Giovanni št. 16, I. nadst., zraven „Buffet Automatico“ Tel. 251, Rim. II.

POZOR! Skladišče se nahaja v prvem nadstropju.

POZOR! Skladišče se nahaja v prvem nadstropju.

Osrednja Banka českjih hranilnic Piazza Ponterosso 2

Podružnica v Trstu

Obrestuje vloge:

$4\frac{1}{4}\%$ $4\frac{1}{2}\%$ $4\frac{3}{4}\%$ $4\frac{5}{8}\%$

povračno obrestovanje

na knjižice na računu in fixe vloge premijne vloge

Vse banéne transakcije.

Uradne ure od 9-12, 2-5.

Delniška glavica K 25.000.000

VLOGE OKOLI K 110.000.000

Nova knjiga! Arcibašev: Slike iz revolucije.

V tej knjigi je zbranih več povesti znane ruskega pisatelja, ki so veren odmev velikega boja proti carskemu absolutizmu in za svobodo. Povesti so pisane z markantnimi potezami in jih bo vsakdo bral z zanimanjem.

Izvod stane K 1,50, po pošti 20 vin. več. Naroča se pri založniku **Stefanu Klavsu** — Ljubljana, Križevniška ulica 5, in pri vseh knjigarnah na Slovenskem., Denar je poslati naprej. Tudi znamke!

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice

P. Z. Z. N. Z.

$4\frac{1}{2}\%$

v Ljubljani

obrestuje hranilne vloge po $4\frac{1}{2}\%$ brez vsakršnega odbitka.

Stanje hranilnih vlog: dvajset milijonov.

Popolnoma varno naložen denar.

Rezervni zaklad: K 780.000.